Čís. 381.

Poškození většího kruhu spotřebitelů nelze považovati za zvláštní přitěžující okolnost, je-li již zahrnuto v podstatě trestního činu.

(Rozh. ze dne 22. února 1921, Kr II 215/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl odvolání státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Olomouci ze dne 13. července 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem dle § 21, čís. 1 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.

Důvody:

Odvolání státního zastupitelství není odůvodněno. Pokud brojí proti použití § 261 tr. zák., poukazuje na to, že tu není tak zvláště ohleduplných okolností, které by použití tohoto zákonného předpisu ospravedlňovaly, ježto prý doznání pouhých skutkových okolností nepadá značně na váhu, kdežto jediná závažná polehčující okolnost, zachovalost, je vyvážena tím, že obžalovaný svým protiprávním jednáním poškodil větší okruh spotřebitelů. Dlužno poukázati na to, že okolnost, kterou uvádí odvolání jako okolnost přitěžující zvláštní váhy, totiž že jednáním obžalovaného byl poškozen větší okruh spotřebitelů, jest již zahrnuta v podstatě trestního činu samotného a že ji nelze proto přičítati obžalovanému ještě zvláště k tíži. Zůstává tedy počet okolností polehčujících, zjištěný soudem prvé stolice, nezměněným, a poněvadž jest okolnostmi těmi použití § 261 tr. z. odůvodněno, nemohlo míti odvolání, pokud jde o výši trestu, úspěchu.

Čís. 382.

Trpný odpor nespadá ještě pod pojem skutečného násilného vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák. K pojmu »trpného odporu«.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 303/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 4. září 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák.

Důvody:

Stížnost opírá se o §§ 281, čís. 9 a) a 10 tr. ř. a domáhá se pouhého odsouzení stěžovatelova pro přestupek § 312 tr. zák., tvrdíc, že ve skutku obžalovaného není zločinu. Vlastně jde tedy jen o důvod § 281, čís. 10 tr. ř. Rozsudek rozlišuje dvě období chování se obžalovaného vůči strážníku Josefu W-ovi; prvé, když obžalovaný, byv strážníkem zadržen, s vozu sestoupil a strážníka uchopil za prsa se slovy: »To jest můj majetek, do toho Vám jest houby, na to jste mi příliš mladý«, druhé pak, když na to

strážník chtěl obžalovaného dopraviti na strážnici. Ohledně prvého období nezjišťuje soud, v jakém úmyslu obžalovaný strážníka uchopil a není tedy zjištěno, že by tak byl učinil v úmyslu, by služební výkon strážníkův zmařil. Nedostává se zde tedy podstatné náležitosti skutkové povahy zločinu dle § 81 tr. zák. a lze proto v tomto činu obžalovaného shledávati toliko skutkovou povahu přestupku dle § 312 tr. zák. V tomto směru jest tedy zmateční stížnost v právu. Jinak však má se věc ohledně druhého období činnosti obžalovaného, kterou předsevzal, když strážník ho chtěl vésti na strážnici. Zde zjišťuje rozsudek nejen počínání si obžalovaného vůči strážníkovi, nýbrž i úmysl jeho počínáním tím zmařiti úřední výkon strážníkův. Námitka stížnosti, že se činnost obžalovaného obmezila na tak zvaný pasivní odpor, v kterém nelze spatřovati násilného vztažení ruky, zákonem v § 81 tr. zák. vyžadovaného, jest zřejmě bezdůvodna. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel, když ho potom strážník W. chtěl odvésti na strážnici, zprotivil se mu ve zřejmém úmyslu, by úřední tento výkon zmařil, tím, že rukama a nohama kol sebe tloukl, takže se teprve zakročením dalšího městského strážníka a dvou mužů vojenské policie podařilo, stěžovatele na strážnici přivésti. O tak zv. pasivním odporu, který by ovšem ještě pod pojem skutečného násilného vztažení ruky ve smyslu § 81 tr. zák. nespadal, mohlo by býti řeči jen tehda, kdyby byl obžalovaný stěžoval strážníkovi výkon služby tím, že jejímu provedení kladl v cestu překážky věcné, neb nechal volně působiti činitele, kteří jako na př. váha vlastního těla, přirozeně nutily úřední orgán, by fysickou svou sílu vynaložil, chtěl-li úřední výkon provésti. Jakmile však, jako v tomto případě, stěžovatel vlastní sílu nechal působiti s úmyslem přímo proti osobě strážníkově, nemůže býti více řeči o pouhém pasivním odporu. Pak jest tu násilné vztažení ruky, to i tenkráte, když snad nedošlo právě ku vložení ruky na tělo strážníkovo, jakmile jen úmyslným odporem veřejný orgán byl přinucen, by vlastní silou tento odpor obžalovaného zlomil, chtěl-li úřad svůj vykonati. Ježto tedy při této části činnosti obžalovaného bylo § 81 tr. zák. na zjištěný stav skutkový správně použito, jest zmateční stížnost v tomto směru bezdůvodna.

Čís. 383.

V tom, že bylo žalováno, třebas lstivě, na plnění nároku, jehož se byl žalobce před tím výslovně vzdal, nelze spatřovati skutkovou podstatu podvodu.

(Rozh. ze dne 26. února 1921, Kr II 318/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 4. srpna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu ve smyslu § 197, 200 tr. zák., rozsudek zrušil a obžalovaného z obžaloby sprostil.

Důvody:

Soud první stolice uznal stěžovatele vinným zločinem podvodu, poněvadž, využitkovav okolnosti, že jeho právo užívací k pozemku jeho syna